

ע"פ 13634/09/14 - א מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 13634-09-14 מ' נ' מדינת ישראל

לפני כבוד הנשיא אברהם טל - אב"ד

כבוד השופטת זהבה בוסתן

כבוד השופטת דנה מרשק מרום

המערער א מ

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

1. ביום 12.9.13 הוגש כנגד המערער כתב אישום בבית-משפט השלום בפתח-תקווה, בת.פ. 26554-09-13, המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1997 [להלן: "חוק העונשין"], חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, שתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין והפרעה לשוטרים לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

ביום 10.6.14 הורשע המערער לאחר ניהול הוכחות בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום למעט עבירת איומים אחת.

ביום 24.7.14 ניתן גזר הדין בעניינו של המערער, והוטלו עליו 5 שנות מאסר לריצוי בפועל, הופעל מאסר על תנאי בן 12 חודשים לריצוי במצטבר: מאסר על תנאי למשך שנתיים ומאסר על תנאי למשך 8 חודשים בתנאים המפורטים בגזר הדין, פיצוי בסך 25,000 ₪ לטובת המתלוננת וקנס בסך 2,000 ₪.

2. בחודש ספטמבר 2014 הגיש ב"כ המערער ערעור כנגד פסק דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה, כשבתחילה הערעור היה מופנה כנגד הכרעת הדין וכנגד חומרת העונש.

3. בדיון שהתקיים בבית משפט זה ביום 18.10.15 התקבלה בקשת ב"כ המערער להצגת ראיות נוספות בקשר לטענת אליבי שהעלה המערער, מאחר שבהכרעת הדין של בית משפט קמא נקבע כי המערער ביצע את מעשי האלימות בהם הואשם בין התאריכים 19.8.13 ועד ליום 21.8.13 ולא בין התאריכים

19.8.13 עד 20.8.13, כפי שפורט בכתב האישום.

4. התיק הוחזר לבית משפט קמא, אשר שמע עדויות נוספות, ובהכרעת דין משלימה מיום 10.3.16 קבע בית משפט קמא כי לאחר שניתנה למערער הזדמנות נוספת להתגונן, הרשעתו עומדת על כנה.

5. לאחר מתן הכרעת הדין המשלימה הוגשה הודעת ערעור מתוקנת וטיעוני תשובה להודעת הערעור המתוקנת, והתקיים דיון משלים שבו נשמעו טיעוני ב"כ הצדדים לפנינו ביום 8.11.16. לאחר שמיעת הערותינו, חזר בו ב"כ המערער מהערעור על הכרעת הדין ובסופו של יום אנו נדרשים להכריע בערעור על חומרת העונש.

6. בבסיס הערעור עומדת הקביעה כי המערער הורשע בעבירות אלימות כלפי בת זוגו לשעבר ובעבירות נילוות, אשר בוצעו מיד לאחר שהמערער שוחרר ממאסר ביום 19.8.13, אותו ריצה בגין עבירות אלימות שביצע כלפי אותה מתלוננת.

באישום הראשון מדובר באירוע אלימות שהתרחש בין 19.8.13 - 21.8.13, כאשר המערער שב והיכה את המתלוננת בפניה ובכל גופה לסירוגין וגרם לה לשברים מרובים בפנים ובגולגולת, לדימום נרחב בראשה והעמיד אותה בסכנת חיים. המערער זוכה מעבירת האיומים בה הואשם באישום זה.

באישום השני נקבע כי לאחר האירועים האלימים נושא האישום הראשון, התקשר המערער למתלוננת מספר פעמים ואמר לה שיהרוג אותה וכי לא תישאר בחיים. במהלך אחת השיחות איים עליה כי יהרוג אותה באם תפנה למשטרה.

באישום השלישי נקבע כי בתאריך 8.9.13 בשעה 2:00 לערך, הגיעו צוותי משטרה לאזור הבית בו הסתתר המערער. המערער הבחין בשוטרים והחל לברוח, תוך שהשוטרים שדלקו אחריו צעקו לעברו לעצור. המערער המשיך במנוסתו עד לתפיסתו, לאחר הפעלת מכשיר טייזר ומאבק עימו.

גזר-הדין של בית-משפט קמא

7. בגזר הדין שניתן ביום 24.7.14, בית משפט קמא סקר את הערכים החברתיים שנפגעו בעקבות מעשי המערער, בראשם עומדות הזכות לבטחונו האישי, שלמות גופו של האדם, זכותו לכבוד, לתחושת בטחון ולשלווה נפשו.

באשר לנסיבות ביצוע העבירות הדגיש בית משפט קמא, כי המדובר באדם אשר הפליא מכותיו במתלוננת, וגרם לה לחבלות חמורות בגין היתה המתלוננת בסכנת חיים.

תוצאות האלימות היו שבר בארובת העין, סימני חנק, המטומות מרובות, דימום נרחב על פני כל ההמיספרה השמאלית, שברים נוספים בפנים, שבר בבסיס הגולגולת והיא עברה מספר ניתוחים בראשה.

אירועים אלה נמשכו על פני למעלה מיממה, כאשר המערער שב והיכה את המתלוננת עד אבדן הכרה. אף לאחר שהמערער ברח מהבית הוא שב והתקשר למתלוננת, איים על חייה, וכאשר הגיעו השוטרים לעוצרו, נמלט מפניהם.

על רקע נסיבות אלה קבע בית משפט קמא כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה ביותר.

8. בית משפט קמא קבע, כי לא ניתן להתעלם מ"מיהות המתלוננת", אשר שבה וחזרה למערער שוב ושוב חרף תקיפתה על ידו באופן קשה בעבר וניכר כי היא חסרה הפנמה אמיתית למצבה בכל הנוגע למערער ואינה מסוגלת להגן על עצמה ולהימנע מקשר עימו. עוד הוזכר, כי במהלך עדותה הובהר כי בטרם שוחרר המערער ממאסר שוטר הזהיר את המתלוננת מפניו, אולם המתלוננת הגיעה לאסוף אותו מבית הסוהר ואף שכרה דירה על מנת להתגורר עימו, תוך שהסתירה פעולות אלה מפני השוטר שביקש להגן עליה. בהקשר זה ייאמר עוד, כי המתלוננת לא פנתה מיוזמתה למשטרה או לקבל טיפול רפואי לאחר שהוכתה על-ידי המערער, אלא נלקחה לבית החולים רק לאחר שילדיה פנו למשטרה, אנשי המשטרה הזעיקו אמבולנס, וכשנלקחה המתלוננת לביצוע צילום סי.טי בבית החולים עזבה את המקום. רק לאחר שהמשטרה סירבה לשחרר אותה ביום המחרת מתחנת המשטרה בשל החשש לחייה מפני המערער, ומשסירבה המתלוננת להתפנות למעון לנשים מוכות, התדרדר מצבה בתחנת המשטרה, היא פונתה לבית החולים בשנית, ונותחה.

בית משפט קמא עמד על הנזק שנגרם למתלוננת, כפי שתועד בתמונות, הזכיר כי בגין המעשים הוכרה המתלוננת כנכה בשיעור 100% על ידי הביטוח הלאומי, ועברה לגור בעיר אחרת.

בית משפט קמא קבע כי מעשי הנאשם הותירו במתלוננת חותם פיזי ונפשי קשה ביותר, שמדובר במעשי אלימות ברף הגבוה והענישה בגינם מחייבת הוקעה ממשית.

9. בהתייחס למדיניות הענישה הנוהגת קבע בית משפט קמא, כי אין בנמצא פסיקה מרובה העוסקת בגילויי אלימות כה חמורים בעטיים הועמדו נאשמים לדין בגין סעיף 333 לחוק העונשין בבתי משפט השלום. לאחר שסקר פסיקה מכל הערכאות, בית משפט קמא קבע שמתחם העונש ההולם לאישום הראשון נע בין שלוש לשש שנות מאסר בפועל; באשר לאישום השני קבע מתחם עונש הולם שנע בין מספר חודשי מאסר ל-18 חודשי מאסר בפועל; ובאשר לאישום השלישי קבע מתחם עונש הולם שנע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר בפועל.

10. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות הזכיר בית משפט קמא, כי המערער לא לקח אחריות על מעשיו ונראה כי הוא אינו מודע לחומרתם.

בית משפט קמא התייחס לקושי להעיד את המתלוננת, ולהתנהגות המערער, אשר לא בחל מלהאשים אותה בכך שהיא זו שהכתה אותו או שבנה הוא שגרם לה לנזקים הקשים.

בית-משפט קמא הרחיב באשר להרשעותיו הקודמות של המערער, אשר עלה לארץ בשנת 1997 ומשנת 2001

הוא הורשע בריבוי עבירות איומים, אלימות, רכוש, סמים, הפרעה לשוטר, הדחה באיומים ועבירות נוספות, כשהוא ריצה מספר מאסרים. בית משפט קמא הדגיש שתי הרשעות בגין עבירות אלימות ואיומים כנגד אותה מתלוננת, כשבאחד המקרים נהג המערער באופן זהה בכך שביצע את מעשי האלימות במתלוננת ביום צאתו ממאסר קודם.

במסגרת השיקולים לקולא לא התעלם בית משפט קמא מנסיבות חייו של המערער אך קבע, כי אלו נסוגות מפני שיקולי ההרתעה והגמול, במיוחד נוכח העובדה שהמערער חזר ופגע באותה מתלוננת.

בסופו של יום בית משפט קמא החליט להטיל על המערער עונש אחד לכל האישומים חרף העובדה שקבע מספר מתחמים, ובנוסף לא מצא לחרוג מהכלל המחייב הפעלת עונש מאסר על תנאי במצטבר לעונש המאסר בגין המעשים נושא גזר הדין לצד פיצוי למתלוננת נוכח הפגיעות הקשות שגרם לה.

טיעוני הצדדים

טיעוני ב"כ המערער

11. ב"כ המערער מבקש מבית משפט זה להפחית באופן משמעותי מרכיב המאסר בפועל שנגזר על המערער וכן מרכיב הפיצוי, שכן העונש שנגזר על המערער סוטה משמעותית לחומרה ממדיניות הענישה הנהוגה ומהעונש הראוי בנסיבותיו של המערער.

12. לטענת ב"כ המערער בית משפט קמא לא יישם באופן ראוי את עקרון ההלימה בין העבירות לעונש, וככל הנראה התבסס על סברתו כי היה מקום לייחס למערער הוראת חיקוק חמורה יותר. על בית משפט קמא היה לכבד את המדרג בין העבירות ולקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם להוראת החיקוק לפיה הורשע המערער. לטענתו, מדובר באירוע מתמשך אחד של אלימות וכל הפרדה בין האירועים היא מלאכותית בנסיבות ביצועם.

13. בית משפט קמא כלל ממצאים בגזר דינו שלא נתמכו בראיות והיוו שיקולים לחומרה. כך, למשל, התייחס בית משפט קמא לכך שמעשיו של המערער הביאו לקביעת אחוזי נכות בשיעור של 100% למתלוננת, ללא כל בסיס עובדתי בראיות. פסיקת הפיצוי למתלוננת התבססה גם היא על נתון זה.

14. לתמיכה בטענותיו בדבר מדיניות הענישה הנהוגת והראויה הציג ב"כ המערער לפנינו מספר גזרי דין ופסקי דין מכל הערכאות.

טיעוני ב"כ המשיבה

15. ב"כ המשיבה הדגישה כי מדובר במערער בעל עבר פלילי מכביד, אשר ביצע בעבר עבירות דומות כלפי אותה מתלוננת, לרבות בעיתוי דומה.
- המערער ריצה מאסרים ממושכים מאחורי סורג וברית, כאשר מאסר על תנאי מוחשי בן שנה, אשר היה תלוי ועומד כנגדו, לא הרתיע אותו מלשוב ולפגוע באותה מתלוננת.
16. ב"כ המשיבה הזכירה את החבלות החמורות אשר נגרמו למתלוננת, בגינם היא היתה בסכנת חיים, כאשר המערער הפליא בה מכותיו על פני למעלה מיממה, עד לאובדן הכרתה.
17. ב"כ המשיבה תארה את הנזקים הקשים שנגרמו למתלוננת, אשר מקבלת קיצבת נכות, אינה מסוגלת עוד לעבוד, עזבה את עיר מגוריה ומעשי המערער הותירו בה חותם פיזי ונפשי קשה ביותר.
18. המערער אינו מסוכן רק כלפי המתלוננת, אלא עסקין במי שהינו שור מועד, אשר שב ופוגע בציבור בכלל ואין מנוס מהרחקתו מהמתלוננת ומהחברה לזמן ממושך.
19. ב"כ המשיבה אבחנה את הפסיקה שהובאה על ידי ב"כ המערער, תמכה במתחמים שנקבעו על ידי בית משפט קמא, ולטעמה העונש שנגזר על המערער אינו מצדיק התערבות ערכאת הערעור אלא מהווה עונש מתון ומאוזן, כשבית משפט קמא שקל את מכלול השיקולים.

דין והכרעה

20. אנו רואים עין בעין עם בית-משפט קמא את חומרת מעשיו של המערער, אשר נקט באלימות קשה וממושכת כלפי המתלוננת בעבר, וביום בו שוחרר מריצוי עונש מאסר בגין מעשי האלימות כלפיה, שב להתנהגותו הבריונית, כשבמשך יממה הפליא מכותיו באותה מתלוננת, וגרם לה לחבלות קשות ביותר.
- בית-משפט קמא חזר וקבע, בצדק, כי אין ספק שמעשיו של המערער יותירו חותמם על המתלוננת במישור הפיסי, הנפשי ובאפשרותה לנהל אורח חיים תקין ופרודוקטיבי.
21. המתלוננת חששה לפנות למשטרה, לא הזעיקה אמבולנס, בהמשך אף סירבה לקבל טיפול רפואי ובהליך המשפטי נדרשו משאבים רבים כדי להביא להתייצבותה לעדות.
- דמותה זו של המתלוננת מבססת את הצורך להשית על המערער ענישה מכבידה, כפי שקבע בית-משפט קמא, על-מנת שהמסר בדבר הוקעת המעשים יהיה ברור וחד-משמעי.
22. בית-משפט נתן משקל של ממש, ובצדק, לעברו הפלילי המכביד של המערער והדגיש את העובדה

שהמערער שב ופגע במתלוננת, כשמאסרים בפועל ומאסר על תנאי לא מרתיעים אותו.

23. המערער עמד על שמיעת ראיות עד תומם, כשבבית-משפט קמא לא לקח אחריות על מעשיו. עם זאת, בהליכים שלפנינו הוא בחר לחזור בו מהערעור על הכרעת-הדין, כך שאנו רואים בכך מהלך המשקף לקיחת אחריות מסויימת והשלמה עם קביעותיו של בית-משפט קמא.

24. נוכח נתון זה, ולאחר שעיינו בפסיקה אותה סקר בית-משפט קמא ובפסיקה אליה היפנו ב"כ הצדדים, אנו סבורים כי יהיה זה נכון להפחית מעונש המאסר בפועל שנגזר על המערער.

25. בית-משפט קמא קבע כי אין בנמצא פסיקה מרובה העוסקת בגילויי אלימות כה חמורים, במסגרתה הועמדו נאשמים לדין בגין סעיף 333 לחוק העונשין בלבד, ובבית-המשפט השלום. בנוסף קבע, כי במקרים דומים נידונו נאשמים בבתי-המשפט המחוזיים באישומים בהתאם לסעיף 333 ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, אף במקרים בהן הנסיבות היו קלות יותר ממעשיו של המערער. על כן, בית-משפט קמא עשה שימוש בגזרי-דין של בתי-המשפט המחוזיים כאבן בוחן לקביעת מתחם העונש ההולם (ראו בסעיף 8 לגזר-הדין).

26. גם אם הדברים נכונים, ראוי היה ליתן משקל לעובדה שהתביעה בחרה להביא את עניינו של המערער לבית-משפט השלום באמצעות לשכת תביעות (ולא על-ידי הפרקליטות), ולהתייחס להוראת החיזוק המרכזית בה הורשע המערער. כמו-כן, נראה כי ניתן היה להתייחס לאישומים כולם כאל אירוע אחד על-פי המבחנים שנקבעו בע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** [29.10.14] ובע"פ 2519/14 **אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** [29.12.14].

27. לאחר שעיינו בפסיקה שהובאה על-ידי בית-משפט קמא (ובעיקר הרלבנטיים ביותר: ע"פ 9172/12 **יונדין נגד מדינת ישראל** [21.1.13]; ע"פ 4834/12 **פלוני נגד מדינת ישראל** [26.6.13] ות.פ. (מחוזי באר-שבע) 8074/08 **מדינת ישראל נגד בובריק** [19.2.09]), וכן בפסיקה שהוגשה על-ידי ב"כ הצדדים (למשל ע"פ 2667/14 **פלוני נגד מדינת ישראל** [24.11.14]) אנו סבורים, שבית-משפט קמא קבע מתחם עונש הולם גבוה, וגם אם ראוי להעמיד את עונשו של המערער לקראת הרף העליון של המתחם, הרי שיש להעמיד את עונשו על 4 שנות מאסר בפועל.

28. נוכח לקיחת האחריות המסויימת לפנינו, החלטנו להפעיל את המאסר על תנאי של שנה שהוטל על המערער בת.פ. (שלום פתח-תקווה) 6785-08-11 בחופף ובמצטבר, כך שלעניין המאסר בפועל אנו מקבלים את הערעור וקובעים כי סך-הכל ירצה המערער עונש מאסר בפועל למשך ארבע וחצי שנים מיום מעצרו - 8.9.13.

29. לא ראינו לנכון להתערב בעיצומים הכספיים שהושתו על המערער, נוכח הנזקים הקשים שגרם

למתלוננת בכל מישורי חייה. השתת קנס, בנוסף, מהווה רכיב ענישה הולם לאור הנסיבות הקשות של ביצוע העבירות והכרחית כדי להעביר למערער את אותו מסר ברור לבל יעז לשוב ולפגוע בגופה ובכבודה של המתלוננת. על כן, כל שאר רכיבי גזר-דינו של בית-משפט קמא יוותרו בעינם.

30. בסוף פסק-דיננו נציין, כי הוסכם בין ב"כ הצדדים כי קביעות בית-משפט קמא בהכרעת-הדין המשלימה הנוגעות לב"כ המערער באופן אישי, בטלות.

ניתן היום, כ"ז כסלו תשע"ז, 27 דצמבר 2016, במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

דנה מרשק מרום, שופטת

זהבה בוסתן, שופטת

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**